

Hồi 13

Giữa đêm, sóng lặng gió êm.

Thuyền đi vừa nhanh vừa êm. Với tốc độ đó, hai ngày nữa là sẽ thấy đất liền.

Trên thuyền có hai đội thuyền phu, đội ở không đã đi ngủ mất, ra khỏi đáy thuyền, lập tức nghe tiếng bọn họ đang ngáy.

Bất cứ là tiếng ngáy gì, cũng đều không phải là tiếng động gì dễ nghe cho lắm, nhất là lúc ngủ, bên cạnh có người nào ngáy, thật nghe muốn ước gì mình là kẻ điếc.

Nhưng Lục Tiểu Phụng hiện giờ lại cảm thấy chàng đang nghe tiếng động rất êm tai, bởi vì cái thứ tiếng động đó không những làm cho chàng cảm thấy an toàn, mà còn làm cho chàng giữ được thanh tĩnh.

Cung Cửu đang ngủ hay thức ?

Dĩ nhiên là không ngủ, dù y có ngủ, cũng sẽ không ngủ mê man như vậy.

Y là một người không bình phàm, y là một siêu nhân, năng lực của y, những gì y có, nhất định không thể bất kỳ ai có thể tưởng tượng ra.

Y có vẻ mãi mãi bảo trì được sự thanh tĩnh.

Lập tức đi đối diện với một người như vậy, Lục Tiểu Phụng sẽ cảm thấy trong lòng ra sao ?

Những chuyện truyền thuyết về y, chàng nghe đã quá nhiều, nhưng gặp mặt đối diện nhau, lại hoàn toàn là một chuyện khác.

Những chuyện cơ hồ là thần thoại đó, rốt cuộc có thật hay không ?

Giữa một đêm khuya mông lung mát mẻ như thế này, một mình y đang làm gì ?

Đang tĩnh tọa trầm tư ? Hay đang hưởng thụ cái thú vị của cô độc ?

Những tay thuyền phu đang công tác, mỗi người ai làm việc đó, chẳng ai dám bỏ bê chuyện mình đang làm.

Ngoài khoang thuyền không có phòng vệ.

Cửu thiếu gia đang ở đây, còn ai dám quấy rầy phá phách ?

Không ai dám quấy rầy sự yên tĩnh của Cửu thiếu gia, nhất là mỗi giữa đêm, trừ Cung Chủ ra, chẳng ai được phép lảng vảng gần đó.

Hiện tại Lục Tiểu Phụng đã lại.

Chàng không lảng vảng, cũng không nhìn quanh nhìn quất, chàng biết chắc Cửu thiếu gia nhất định sẽ ở trong khoang thuyền.

Chàng còn chưa kịp gõ cửa, bỗng nghe trong phòng có tiếng gì thật kỳ dị vọng ra.

Một thứ gì như tiếng thở hổn hển xen lẫn tiếng rên rỉ, giống như một con thú đang đau đớn vùng vẫy trước khi chết.

Lục Tiểu Phụng ngẩn người ra.

Trong phòng còn có người nào khác không ? Đang bị Cung Cửu hành hạ ngược đãi ?

Trên đời này không phải có những người lấy sự ngược đãi của người khác làm điều vui cho mình sao ?

Trong phòng bỗng có tiếng người rên rỉ nho nhỏ:

- Mau lại cứu ta, ta đã chịu hết nổi rồi!

Lục Tiểu Phụng cũng nhin không nổi.

Chàng vốn rất thù ghét những người cuồng điên lấy cái thống khổ của người khác làm niềm vui cho mình, chàng dùng sức đẩy tung cánh cửa xông vào.

Chàng lại ngẩn người ra nữa.

Trong khoang chỉ có một người.

Một người trẻ tuổi đầu tóc bù xù, gương mặt trắng bệch, đang ở trần lấm lộn dưới đất.

Thân hình của y trắng nhợt mà ốm yếu, còn đầy những vết máu, đều là do y dùng kim đâm vào người.

Trong tay y còn cầm một cây kim.

Trong khoang thuyền bố trí rất tinh nhã và hoa lệ, quần áo rớt trên sàn cũng đều là thứ tinh trí, chất liệu cao quý thượng đẳng.

Đây chắc chắn là phòng của Cung Cửu.

Người này là ai ?

Không ai ngược đãi y, tại sao y lại đi ngược đãi chính mình.

Thấy Lục Tiểu Phụng bước vào, y hiển nhiên giật nảy mình lên, nhưng có thứ gì đó thống khổ và khát vọng không chịu được, đã làm y hoàn toàn mất cả lý trí.

Y đang rên lên nho nhỏ:

- Roi... roi...

Trên giá gỗ gần đầu giường quả có treo một cây roi.

- Lấy roi đánh ta dùm... Đánh cho mạnh vào.

Lục Tiểu Phụng thấy cây roi, nhưng chàng không đụng vào, chỉ lạnh lùng đứng nhìn.

Người này cũng đang nhìn chàng, ánh mắt đầy vẻ van lơn cầu khẩn.

- Cầu xin người, mau... mau lấy cây roi.

Lục Tiểu Phụng ngồi xuống, ở xa xa ngồi xuống.

Hiện tại chàng đã suy đoán ra, người này rất có thể là Cung Cửu, chàng biết trên đời này cũng có người thích ngược đãi chính mình.

Tự ngược đãi mình tuy là ngược đời, nhưng cũng là một cách phát tiết.

Lục Tiểu Phụng trước giờ không thể nào hiểu được những người này, nhưng gặp Cung Cửu, chàng bỗng hiểu ra.

Y đã được quá nhiều, không những vậy còn quá dễ dàng, vì vậy dục vọng trong lòng y, chỉ những lúc tự ngược đãi mình, mới chân chính được thỏa mãn.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nhìn y nói:

- Có phải người đang chờ Cung Chủ ? Cô ta thích lấy roi quất người ta, còn ta thì không!

Ánh mắt của người này bỗng biến từ van lơn ra thành cừ hận và oán độc, y thở hắt hắt nói:

- Người thích gì ? Người thích Sa Mạn ?

Y bỗng cười lớn, cười như điên cuồng:

- Nếu người cho người đàn bà đó là thực nữ, người đã làm rồi, nó là con điếm!

Bàn tay của Lục Tiểu Phụng đã nắm chặt lại.

Người này cười càng điên cuồng hơn:

- Nó là con điếm không hơn không kém, vì miếng ăn mà bò lên giường với người ta, nó mười ba tuổi đã bò lên giường với người ta rồi.

Lục Tiểu Phụng bỗng xông lại, cầm cây roi lên.

Người khác nhục mạ chàng, không chừng chàng chẳng phần nộ như vậy, nhưng nhục mạ người chàng yêu, chàng nhất định không thể nào chịu đựng nổi.

Bất kỳ người đàn ông nào cũng không chịu đựng nổi.

Người này cười lớn nói:

- Có phải người tức giận lắm không ? Bởi vì người biết ta đang nói thật!

Lục Tiểu Phụng cắn chặt răng, bỗng quất một roi ra, quất vào trước bộ ngực ốm yếu trắng ớn của y.

Một roi đầu tiên đã quất, những roi kế tiếp chẳng còn khó khăn. ánh mắt người này sáng rực lên, miệng không ngớt buông lời mắng chửi, roi càng quất nặng chùng nào, ánh mắt y càng sáng, miệng y càng chửi hung dữ thêm.

Thân hình của y bỗng quần quại lại, rồi duỗi ra, sau đó y nằm sóng soài ra đó, chẳng động đậy một chút nào.

Y đã thỏa mãn.

Lục Tiểu Phụng thoái lui lại, ngồi phịch xuống. Áo quần chàng đã dẫm mồ hôi.

Cơn phần nộ của chàng cũng đã được phát tiết.

Cái cảm giác đó lại làm cho chàng cơ hồ nhịn không nổi muốn nôn mửa ra.

Chàng nhắm mắt lại, gắng gượng không chế lấy mình, đợi đến lúc chàng mở mắt ra, người trên mặt đất đã không còn thấy đâu.

Trong phòng yên lặng không một tiếng động, nếu cây roi không nằm trong tay chàng, chàng cơ hồ muốn cho đó chỉ là một cơn ác mộng.

Chính ngay lúc đó, một người từ trong khoanh chậm chậm bước ra, đầu tóc đen nhánh không một tí bù xù, áo quần trắng toát không một nếp nhăn, gương mặt tuấn tú như điêu khắc đượm vẻ lạnh lùng, tàn bạo, tự phụ, mà kiên quyết, vẻ mặt sắc bén như lưỡi đao.

Người này chính là người lúc nãy.

Có ai tin được ?

Nhưng Lục Tiểu Phụng không thể không tin.

Đây chẳng phải kỳ tích, cũng chẳng phải ác mộng, sự thực, có lúc còn ly kỳ đáng sợ hơn cả ác mộng, lại càng làm cho người ta nôn mửa.

Ánh mắt sắc bén như lưỡi đao của người này đang dính trên gương mặt chàng, y bỗng nói:

- Ta là Cung Cửu.

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói:

- Ta biết.

Hiện tại rốt cuộc chàng đã biết Cung Cửu là một người như thế nào.

Y chẳng phải thần, cũng chẳng phải siêu nhân, y chỉ bất quá là một con ốc sên thể thôi.

Bởi vì y giống như con ốc sên núp sau cái vỏ siêu nhân của y, chỉ có lúc nào không ai nhìn, mới thò đầu ra thở.

Cũng không chùng ở trong cái vỏ đã quá lâu, vì vậy dục vọng trong lòng y phải được phát tiết ra đâu đó.

Y chọn cái cách buồn mửa nhất, bởi vì chuyện khác y làm được quá dễ dàng, chỉ có những thứ đó mới làm y chân chính được thỏa mãn.

Hiên tại tuy y đã giấu mình lại vào trong cái vỏ vừa mới vừa đẹp vừa lạnh vừa cứng kia, nhưng Lục Tiểu Phụng đã hết còn sợ y.

Một người đã chân chính nhìn rõ một người khác, y sẽ không còn có gì để sợ người đó.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người chính là Cung Cửu ?

Cung Cửu nói:

- Chính là ta!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chắc người không ngờ ta lại đến tìm người ?

Cung Cửu lạnh lùng nói:

- Trên đời này người không sợ chết nhiều lắm, chẳng phải một mình người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta sợ chết ?

Cung Cửu nói:

- Vì vậy bây giờ người nhất định đang hối hận.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hối hận ?

Cung Cửu nói:

- Người hối hận lúc này sao không giết quách ta.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Lúc này quả thật ta có cơ hội giết người!

Cung Cửu nói:

- Người không có cơ hội gì cả.

Lục Tiểu Phụng bật cười, nhìn vào cây roi mình đang cầm rồi cười ruồi.

Gương mặt Cung Cửu chẳng lộ vẻ gì xấu hổ, lúc này cây roi ấy hình như chẳng hề đánh vào người y.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta không giết ngươi, đó là lỗi của ta, ta không hề muốn ngươi cảm kích, nhưng ngươi...

Giọng nói của chàng ngưng lại, bởi vì Cung Cửu bồng làm một chuyện rất kỳ dị.

Y bồng cởi áo trên người mình ra, bày ra trước ngực và sau lưng.

Nước da của y trơn láng và trắng trẻo như bạch ngọc.

Lục Tiểu Phụng lại ngẩn người ra lần nữa.

Những vết roi vết máu trên người của y đã đi đâu mất hết rồi ?

Chàng không hiểu.

Tuy chàng có nghe truyền thuyết nói về một thứ công phu, luyện đến một mức độ nào đó, sẽ có sức tái sinh rất kỳ lạ, có thể trong khoảnh khắc hồi phục những vết thương lành lặn lại như thường, nhưng chàng vẫn cho đó chẳng qua là truyền thuyết hoang đường thể thôi.

Cung Cửu lại mặc y phục vào, yên lặng nhìn chàng, nói:

- Hiện tại có phải ngươi đã hiểu ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hiểu gì ?

Cung Cửu nói:

- Lúc này ngươi không làm tí nào, bởi vì ngươi không có lấy một chút cơ hội.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy ngươi cũng chẳng cần phải cảm kích ta.

Cung Cửu nói:

- Vì vậy hiện tại ngươi không chết không xong.

Lục Tiểu Phụng lại bật cười.

Cung Cửu nói:

- Bất cứ người nào đã làm chuyện không nên làm, đều không chết không xong.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Huống gì ta còn thấy những chuyện không nên thấy.

Cung Cửu bồng thở nhẹ ra nói:

- Chỉ tiếc là bây giờ ta còn chưa giết được ngươi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bởi vì trước giờ ngươi chưa giết người miễn phí bao giờ ?

Cung Cửu nói:

- Vì ngươi, điếm đó ta cũng phá lệ được!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vậy thì người vì chuyện gì ?

Cung Cửu nhìn chàng đăm đăm một hồi lâu, bỗng hỏi:

- Cô ta ở đâu ?

Câu hỏi đó thật là đột ngột, thậm chí "cô ta" là ai cũng không nói rõ ra.

Lục Tiểu Phụng không ngần ngại trả lời ngay:

- Trong rương!

Cung Cửu hỏi:

- Ngươi biết ta đang hỏi ai ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta biết.

Chàng cũng nhin không nổi hỏi lại:

- Ngươi cũng biết cô ta lọt vào tay bọn ta ?

Cung Cửu nói:

- Ngươi sợ chết, nhưng ngươi lại, dĩ nhiên không phải ngươi lại nạp mạng.

Hai người nhìn nhau một hồi, ánh mắt đầy vẻ biểu tình thật kỳ quái.

Bất kể là biểu tình như thế nào, trong đó ít nhiều cũng có chút tôn kính.

Cái thứ tôn kính kẻ thù địch, có lúc thậm chí còn tôn kính trang nghiêm hơn cả bạn bè với nhau nhiều.

Một hồi thật lâu, Cung Cửu mới chậm chậm nói:

- Ngươi tính dùng mạng cô ta, đổi lấy hai mạng các ngươi!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không phải hai mạng, mà là bốn mạng!

Cung Cửu hỏi:

- Hai mạng kia là Lão Thực hòa thượng và Tiểu Ngọc ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Chàng không thể không thừa nhận người này quả có chỗ siêu nhân của y.

Cung Cửu nói:

- Ngươi muốn...

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta chỉ muốn được một tiếng đồng hồ.

Chàng lại giải thích thêm:

- Ta đem cô ta đi, người quay thuyền lại, một tiếng đồng hồ sau, ta thả cô ta ra.

Cung Cửu hỏi:

- Hai chiếc thuyền nhỏ người đều đem đi hết ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta biết Tiểu Ngọc sẽ không để cho ta thất vọng.

Cung Cửu hỏi:

- Một tiếng đồng hồ sau, người sẽ để cô ta hội họp lại với ta ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bốn người không cần đến hai chiếc thuyền nhỏ, một chiếc là của cô ta đẩy
Cung Cửu nói:

- Người nghĩ chu đáo lắm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta nói cũng rất giữ lời.

Cung Cửu nói:

- Chỉ có những người ít nói, mới giữ lời.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người xem ta có phải là một người lắm lời không ?

Chàng không giống lắm.

Cung Cửu nói:

- Người có thể quên những gì người thấy mấy ngày nay ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không thể!

Những chuyện đó vốn là những thứ chẳng ai có thể quên được.

Cung Cửu nói:

- Người có thể giữ bí mật được cho bọn ta không ?

Lục Tiểu Phụng cười cười nói:

- Chuyện các người, dù ta nói ra, có ai tin được.

Cung Cửu nhìn chàng, ánh mắt lộ vẻ thỏa mãn, y nói:

- Xem ra hình như ngươi là người không dễ đáp ứng người khác chuyện gì.

Lục Tiêu Phụng nói:

- Đúng vậy.

Cung Cửu nói:

- Không dễ gì đáp ứng người khác, sẽ không thiếu tín nhiệm.

Lục Tiêu Phụng nói:

- Ta chỉ làm hết sức mình thôi.

Cung Cửu nói:

- Vậy thì ta tin là cô ta sẽ trở về bình an không xảy ra chuyện gì.

Lục Tiêu Phụng nói:

- Nhất định!

Cung Cửu nói:

- Ta cũng tin là thuyền nhỏ nhất định đã được thả xuống rồi.

Lục Tiêu Phụng nói:

- Rất có thể.

Cung Cửu chậm chậm đứng dậy, nói:

- Vậy thì ngươi xuống thuyền rồi, sẽ thấy chiếc thuyền này quay đầu lại.

Y đứng dậy, chính là tỏ ý câu chuyện đã chấm dứt.

Lục Tiêu Phụng cũng đứng dậy, nhìn y, chàng mỉm cười nói:

- Giao dịch với ngươi, quả thật là một chuyện rất khoan khoái.

Cung Cửu hững hờ nói:

- Ta cũng thế.

Lục Tiêu Phụng bước nhanh tới cửa, mở ra.

Cung Cửu nhìn sau lưng chàng bỗng nói:

- Ta chỉ hy vọng đây là lần cuối.

Lục Tiêu Phụng nói:

- Gặp nhau lần cuối ?

Cung Cửu gật đầu nói:

- Lần sau ngươi gặp lại ta, ta tin là hai bên sẽ không còn khoan khoái như thế này nữa.

Mặt biển tối đen, sóng biển đã bắt đầu nổi dậy.

Thuyền nhỏ phiêu đãng trên biển cả, như một hạt gạo trong nồi cơm sôi sùng sục.

Lục Tiểu Phụng và Lão Thực hòa thượng sóng vai chèo thuyền, người giữ lái là Tiểu Ngọc.

Thuyền của Cung Cửu đã quay đầu, bọn họ đã đi thật lâu một hồi trong bóng tối.

Lão Thực hòa thượng bỗng hỏi:

- Người đã gặp Cung Cửu thật sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Phải!

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Y rốt cuộc là một người như thế nào ?

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm.

Câu hỏi ấy chàng vốn đã hỏi người khác nhiều lần, hiện tại lại có người hỏi chàng.

Chàng đang suy nghĩ phải nên trả lời ra sao.

- Không biết.

Đây chính là kết quả của một hồi suy nghĩ.

Bởi vì chàng thật tình không hiểu được người này.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Các người đã gặp mặt nhau, nói chuyện với nhau, nhưng người vẫn còn chưa biết.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Ta chỉ biết được một điều.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Điều gì ?

Lục Tiểu Phụng cười khỏ nói:

- Ta nhất định không muốn gặp lại y, cũng nhất định không muốn đánh nhau với y!

Tiểu Ngọc đằng sau thuyền cũng thỉnh thoảng ra nói:

- Chỉ tiếc là có những chuyện dù mình không muốn làm, có lúc lại không làm không được!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không lẽ tôi cũng sẽ gặp lại y sao ?

Tiểu Ngọc trầm ngâm một hồi, mắt nhìn vào bóng đêm, hình như cô không nghe chàng đang nói gì.

Trong lòng cô bé này có phải cũng ẩn tàng một bí mật nào đó ?

Cô bỗng giữ tay lái lại, dùng sức kéo chiếc thuyền nhỏ kia vào gần nói:

- Hiện tại cũng đến lúc nên thả cô ta ra thôi.

Sa Mạn lẳng lẳng mở rương ra, Ngưu Nhục Thang còn đang trần truồng nằm cuộn người trong rương.

Ngay cả động đậy cũng không động đậy tí nào. ánh sao đêm lợt lạt chiếu trên người cô, nước da của cô mềm mại trơn tuột như sóng biển.

Sa Mạn nói:

- Còn chưa chịu đi sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Tại sao ta phải đi ? Trong rương vừa ấm vừa thoải mái!

Sa Mạn nói:

- Người không muốn về gặp lại Cửu ca của người sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Nếu ta không về, sớm muộn gì y cũng truy lại, ta chẳng gấp gáp gì!

Cô bỗng đứng thẳng dậy, tấm thân lỏa thể trong màn đêm lấp lánh, đối diện với Lão Thực hòa thượng.

Cô chớp mắt hỏi:

- Hòa thượng bao lâu rồi chưa thấy con gái ở trường vậy ?

Lão Thực hòa thượng cúi đầu nói:

- Hình như... hình như đã trăm năm rồi!

Ngưu Nhục Thang cười nói:

- Nhà Phật nói chuyện sắc trong mắt, vô sắc trong lòng, tại sao hòa thượng không dám nhìn tôi ?

Lão Thực hòa thượng cười khỏ nói:

- Đạo hạnh của hòa thượng còn chưa đủ.

Ngưu Nhục Thang nhoèn miệng cười nói:

- Không lẽ trong lòng hòa thượng có quý ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Có một chút.

Ngưu Nhục Thang cười ngặt nghẹo, bỗng đặt đít ngồi ngay vào lòng y:

- Ngồi trong lòng hòa thượng, thì ra còn thoải mái hơn cả nằm trong rương nhiều lắm.

Lão Thực hòa thượng đã thấy có mồ hôi rịn ra ở trán.

Dĩ nhiên y biết cô đang tính quấy phá không cho chiếc thuyền nhỏ này chạy nhanh đi đâu được.

Cô mà không về, dĩ nhiên Cung Cửu sẽ truy theo.

Nhưng tiếc là trong lòng hòa thượng thì biết thế, nhưng không có cách gì, không những y không dám thò tay ra đẩy cô ra, ngay cả động đậy còn không dám động đậy.

Ngưu Nhục Thang đảo quanh tròn mắt, bỗng hỏi:

- Hòa thượng đã bao lâu chưa sờ vào đàn bà ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Không... không biết!

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Không biết ? Hay là quên ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Quên... quên mất.

Ngưu Nhục Thang cười nói:

- Hoà thượng chắc là ngay cả mùi vị sờ đàn bà ra sao cũng quên mất rồi, để tôi lại nhắc nhở giùm cho!

Cô bỗng chụp ngay lấy tay của Lão Thực hòa thượng, Lão Thực hòa thượng hình như sợ quá muốn la lên, may mà chính ngay lúc đó, có một bàn tay bỗng thò lại, chụp ngay lấy cổ tay của Ngưu Nhục Thang, vừa đẩy vừa hát qua một bên, người của cô bay lên, ùm một tiếng, rớt vào trong nước.

Lục Tiểu Phụng phui phui tay nói:

- Cắt dây buộc chiếc thuyền kia ra, cô ta lên được cũng tốt, không lên được cũng tốt, chẳng quan hệ gì đến mình.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Nếu cô ta nhất định muốn chết đuối thì mình làm sao bây giờ ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Mình chỉ còn nước nhìn chứ biết làm sao.

Tiểu Ngọc nhoẻn miệng cười nói:

- Cách này hay quá, chú ý thật hay.

Muốn đối phó với hạng người như Ngưu Nhục Thang, đây quả thật là cách tốt nhất.

Ngưu Nhục Thang không ngớt vùng vẫy trong sóng biển, cô mắng rầm lên:

- Lục Tiểu Phụng, ngươi là vương bát đản, ta sẽ không tha cho ngươi đâu, sẽ có ngày ta bằm ngươi ra nấu nhừ lên cho coi.